

Evanghelia lui Pavel (3)

Misiunea încredințată celor doisprezece

Roy A. Huebner

© SoundWords, Online începând de la: 10.09.2018, Actualizat: 10.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Faptele apostolilor 1.15-22

Care era misiunea celor doisprezece? Te rog să citești Faptele apostolilor 1.15-22.

Faptele apostolilor 1.15-22: În zilele acelea, Petru s-a sculat în mijlocul fraților, - numărul celor adunați laolaltă era de aproape o sută douăzeci, - și a zis: „Fraților, trebuia să se împlinească Scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda, care a fost călăuză celor ce au prins pe Isus. El era din numărul nostru, și era părtaș al aceleiași slujbe. Omul acesta a dobândit un ogor cu plata nelegiuirii lui, a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc, și i s-au vărsat toate măruntaiele. Lucrul acesta a ajuns așa de cunoscut de toți locuitorii din Ierusalim, încât ogorul acela a fost numit în limba lor: «Acheldama», adică: «Ogorul sângelui.» - În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: «Locuința lui să rămână pustie, și nimeni să nu locuiască în ea!» Și: «Slujba lui s-o ia altul!» Trebuie deci ca, dintre cei ce ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi, cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat El de la noi, să fie rânduit unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui.

Versetul 22 arată că cei doisprezece¹ trebuiau să fie din aceia care începând de la botezul lui Ioan și până la înălțarea la cer a Domnului Isus au fost împreună cu El, așa că ei puteau fi martori ai învierii Sale și totodată L-au cunoscut foarte bine înainte de învierea Sa (vezi și Ioan 15.26-27). Faptul că ei de la început au fost cu El, era motivul pentru atribuirea misiunii lor.

În capitolul 17 {al evangheliei după Ioan} le este prezentată plinătatea actuală a lui Hristos și dorințele Lui pentru ai Săi, în timp ce El era cu ei aici pe pământ. Deci, toate acestea erau incluse în misiunea lor; de aceia ei trebuiau să fie martorii Lui atât în Ierusalim cât și ... Această misiune era orientată spre pământ, până când El a fost luat în glorie. Dar pe lângă aceasta ei erau autorizați să mărturisească despre El și să vorbească despre El ca Acela care a fost înălțat la cer și despre felul cum ei L-au cunoscut și despre felul cum ei vor fi aici pe pământ pentru El prin Duhul Sfânt în timpul absenței Sale. (*A Voice to the Faithful*, Vol. 3, pag. 166)

În legătură cu citatul următor citește Faptele apostolilor 1.6; 3.19-22.

Faptele apostolilor 1.6: Apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?”

Faptele apostolilor 3.19-22: Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se ștergă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviere, și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime. În adevăr, Moise a zis părinților noștri: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune.

Evanghelia, pe care ei au primit-o, (vezi Faptele apostolilor 1.4), era, că Isus a înviat și că El a fost făcut de Dumnezeu atât Domn cât și Hristos. Și acum ei erau legați într-o

unitate în puterea Duhului Sfânt, dar speranța lor nu era încă desprinsă de pământ și ei înșiși nu se priveau ca despărțiți de această relație. Însă în această relație se țineau strânși de Domnul lor înviat, a cărui revenire pe pământ o vesteau. (*The Present Testimony*, Vol. 1, pag. 65)

În privința aceasta dăm o listă cu locuri din Scriptură, care arată natura Evangheliei pe care o vesteau cei doisprezece – sau în realitate în principal Petru: Faptele apostolilor 2.32; 3.15,26; 4.2,10,33; 5.30-32; 10.39.41 arată credincioșia mare cu privire la ceea ce Domnul le-a încredințat (compară cu Ioan 15.27 și Faptele apostolilor 1.8,21,22).

Titlurile cu care ei se referă la Domnul Isus în Faptele apostolilor 2.36; 4.26; 8.5,12 sunt titluri legate cu Împărăția ... Amintim aceasta, deoarece Pavel (Faptele apostolilor 9.20) este cel care predică pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu. În timp ce Petru desigur îl recunoaște ca Fiul lui Dumnezeu (Matei 16.16), totuși lui Pavel îi este rezervat² ca el să fie primul care îl propovăduiește așa, deoarece Hristos în acest caracter este baza Bisericii (Matei 16.18). Cât de minunată este armonia Cuvântului lui Dumnezeu!

Am constatat deja că pocăința era o parte a mesajului predicat în Evanghelia Împărăției. Ca urmare a înălțării lui Hristos se predică încă mereu pocăința, dar și „iertarea păcatelor”, care nu era parte a mesajului Evangheliei Împărăției, este de asemenea pusă pe prim plan. Pocăința și iertarea păcatelor sunt cuvinte care caracterizau prima predică din ziua de Rusalii după înălțarea lui Hristos (Faptele apostolilor 2.38; 3.19.26; 5.31; 8.22; 10.43; 11.18; 13.38).

Nu numai că s-a schimbat caracterul predicii, comparată cu acela dinainte de Rusalii, ci și consecințele pentru aceia care au crezut. Această schimbare se cunoaște în faptul că după Rusalii credincioșii au fost pecetluiți cu Duhul, aceasta fiind ceva, care mai înainte era necunoscut. (Compară Efeseni 1.13,14 cu Faptele apostolilor 19.1-9, și vezi că ucenicii pe care i-a întâlnit Pavel în Efes – probabil prozeiți iudei – credeau ce a predicat Ioan Botezătorul. Dar urmare acestui fapt ei nu erau pecetluiți cu Duhul. Atunci Pavel le-a predicat Evanghelia mântuirii lor [Efeseni 1.13,14] și ei au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt.)

O situație asemănătoare a fost și la Corneliu (Faptele apostolilor 10), în afară de faptul că, deoarece Corneliu era dintre națiuni, aici lipsește punerea mâinilor. Dar el era un copil al lui Dumnezeu: el era „cucernic și temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa Lui. ... se ruga totdeauna lui Dumnezeu”, Rugăciunea lui s-a suit ca aducere aminte înaintea lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 10.2,4); el era realmente un copil al lui Dumnezeu; el era născut din nou. Cu toate acestea a trebuit să primească cuvântul prin care el a fost „mântuit” (Faptele apostolilor 11.14). Este clar că Corneliu știa ceva despre „Evanghelia păcii, prin Isus Hristos, ... [și] tot ce a făcut El în țara iudeilor” și așa mai departe (Faptele apostolilor 10.34-39). Dar el mai trebuia să audă și altceva: el trebuia să audă că aplicarea lucrării lui Hristos este pentru fiecare care crede. El a crezut Evanghelia mântuirii lui și ca urmare a primit pecetluirea cu Duhul (Efeseni 1.12,13). El era născut din nou, dar acum el era „salvat”. Atunci când era născut din nou era sigur că nu va ajunge la judecata înaintea marelui tron alb, așa cum erau și vor fi toți copiii lui Dumnezeu; dar acum el se baza pentru sine pe Persoana lui Hristos și pe lucrarea făcută de El pentru iertarea păcatelor. El avea acum această cunoaștere printr-o propovăduire publică din partea lui Dumnezeu și de aceea putea să aplice cu privire la sine

toate rezultatele mari ale lucrării lui Hristos și putea să ocupe public locul unui copil al lui Dumnezeu (Ioan 1.12). Cel puțin toate acestea sunt incluse în cuvântul „mântuit”, folosit în Faptele apostolilor 11.14.

Dacă privim în felul acesta predica celor doisprezece, atunci este important să vedem schimbarea decisivă, care a urmat după ce Isus – Omul după planul lui Dumnezeu – a fost înălțat la cer. Niciodată nu a existat trupul lui Hristos, Adunarea, până când acel Om a fost înălțat la cer ca și Cap (Coloseni 1.18). Abia ca Cel glorificat El este Capul trupului și acest trup a fost constituit la Rusalii în Ierusalim (Ioan 7.37-39; 14.17,26; 16.7; Luca 24.49; Faptele apostolilor 1.4-5; 2.1-4,32,33; 1 Corinteni 12.13). Când cei doisprezece au predicat după Rusalii, oamenii au primit Duhul Sfânt (Faptele apostolilor 2.38; 8.20; 10.45; 11.17), aceasta înseamnă, că ei au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței (Luca 24.49; Efeseni 1.13,14), cu acel Duh care a fost făgăduit înainte de Rusalii. Astfel ei au fost legați cu Domnul (1 Corinteni 6.17) și astfel au fost legați pentru a constitui un trup, constituit odată pentru totdeauna la Rusalii în Ierusalim. Darul Duhului Sfânt nu a urmat după predica lui Ioan Botezătorul și nici a Domnului, nici a celor șaptezeci și nici a celor doisprezece înainte de Rusalii. Abia după înălțarea lui Hristos la cer a fost turnat Duhul (Faptele apostolilor 2.32,33). De aceea după Rusalii a avut loc o schimbare atât în propovăduire cât și în rezultate.

Prin aceasta nu vreau să spun că adevărul „este *un singur* trup” (Efeseni 4.4) a fost înțeles înainte să fie revelat lui Pavel. El nu a fost înțeles (Romani 16.25-26; Efeseni 3.1-12; Coloseni 1.24-29). Cu toate acestea era o schimbare în mărturie ca urmare a înălțării lui Hristos la cer și a venirii Duhului.

Această perioadă de timp, în care cei doisprezece au mărturisit cu putere națiunii Israel, este scoasă în evidență într-o pildă, pe care o găsim în Luca 13.6-9:

Luca 13.6-9: El a spus și pilda aceasta: „Un om avea un smochin sădit în via sa. A venit să caute rod în el, și n-a găsit. Atunci a zis vierului: „Iată că sunt trei ani, decând vin și caut rod în smochinul acesta, și nu găsesc. Taie-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?” „Doamne”, i-a răspuns vierul, „mai lasă-l și anul acesta; am să-l sap de jur împrejur, și am să-i pun gunoi la rădăcină. Poate că de acum înainte va face roadă: dacă nu, îl vei tăia.”

Omul din pilda aceasta este Domnul; vierul reprezintă pe Duhul Sfânt. Dar Domnul nu a găsit rod și a zis că pomul (Israel) ar trebui tăiat. Vierul a spus că el voia timp de un an să dea pomului tot ce era necesar ca să dea rod; dacă după aceea nu vor fi roade, atunci să fie tăiat. Aceasta se referă la anul de după cei trei ani de slujire ai Domnului; adică, se referă la anul de după plecarea Lui la Tatăl.

Să mergem acum la Luca 19.12.27:

Luca 19.12-15: Deci a zis: „Un om de neam mare s-a dus într-o țară depărtată, ca să-și ia o împărăție, și apoi să se întoarcă. A chemat zece din robii săi, le-a dat zece poli (Grecește: mine.), și le-a zis: „Puneți-i în negoț până mă voi întoarce.” Dar cetățenii lui îl urau; și au trimes după el o solie să-i spună : „Nu vrem ca omul acesta să împărățească

peste noi.“ ...

Omul de neam mare reprezintă pe Domnul, și țara depărtată este locul unde El este acum. Înainte ca El să plece, el a dat însărcinări slujitorilor Lui (fie aceștia numai aceia care posedă viața adevărată, sau mărturisitorii falși). După aceea El a plecat să primească o Împărăție. El este acum la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă până când vrăjmașii Lui sunt puși așternut picioarelor Lui (Psalmul 110.1). Dar după ce El a plecat, cetățenii, care Îl urau, „au trimis după el o solie să-i spună: „Nu vrem ca omul acesta să împărățească peste noi.”” Ce înseamnă aceasta? Când a avut loc aceasta? A avut loc la un an după cei trei ani de slujire ai Domnului. Potrivit acestui loc din Scriptură a fost un an între momentul când El a plecat în țara depărtată și momentul când cetățenii Lui (iudeii) au trimis o solie după El. Cine era solia? Era Ștefan!

Iudeii au ascultat cuvintele lui Ștefan până în momentul când el a spus că vede pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu. Care a fost reacția? Realmente ei au trimis pe Ștefan sus la Domnul cu mesajul: „Nu vrem ca acesta să domnească peste noi”. Vedem astfel aplicarea acestor două pilde. Dar ce s-a petrecut pe parcursul aceluși an, în timp ce viticultorul au făcut tot posibilul să facă pomul să rodească, adică în timpul anului în care omul, care a căutat rod, a plecat? Cei doisprezece, în mod deosebit Petru, au fost folosiți prin Duhul să aducă lui Israel Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul a încercat mereu să dea naștere la rod, chiar dacă iudeii au răstignit pe Mesia. Ca națiune, Israel nu a vrut să asculte și nu a adus nici un rod. Realmente, ei au omorât pe Ștefan și în felul acesta au pecetluit ura lor neschimbabilă împotriva lui Hristos. Ei nu au vrut să-L aibă, atunci când El a fost aici și nici ca Fiu al Omului la dreapta lui Dumnezeu.

Urmare faptului că mărturia lui Ștefan a fost respinsă, s-a produs o schimbare în căile lui Dumnezeu. Până în momentul acesta cei doisprezece au depus mărturie cu putere despre învierea Domnului Isus Hristos. Israel ca națiune a respins această mărturie. Ei au trimis solia (Ștefan, Faptele apostolilor 7) cu mesajul respingerii. Și așa găsim în capitolul următor (Faptele apostolilor 8), că Evanghelia se extinde pe un domeniu mai larg. În Faptele apostolilor 9 găsim convertirea apostolului națiunilor.

Adnotare

[1] Din Faptele apostolilor 2.14 ar trebui să se vadă clar că Pavel nu a luat locul lui Iuda, căci el încă nu era mântuit și aici este vorba de Petru și de cei unsprezece. Dacă Pavel ar fi înlocuit pe Iuda, atunci aici s-ar spune: Pavel și cei zece. În Faptele apostolilor 1.26 a fost ales Matia, ca să înlocuiască pe Iuda: „Matia, care a fost numărat împreună cu cei unsprezece apostoli.” Citește și Faptele apostolilor 6.2 și de asemenea și explicația dată de Pavel în privința aceasta în 1 Corinteni 15.5,8, precum și însușirile lui Matia din Faptele apostolilor 1.21,22.

[2] Cu privire la Faptele apostolilor 13.33, Petru citează acolo din Vechiul Testament. Nu faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu caracterizează predica sa, ci pocăința.

Tradus de la: [Das Evangelium des Paulus \(3\)](#)

Titlul original: *Paul's Gospel: The Gospel of the Glory and Grace*

Present Truth Publishers, 1972

Traducere: Ion Simionescu